

N:o 87.

Af herr S. A. G. Sundberg från Vexjö, om ändring i 17 kap.
12 § handelsbalken.

Ostridigt och med tacksamhet erkänt har kongl. förordningen den 11 juli 1862 angående allmänt ordnande af presterskapets aflöning tillkommit i det renaste syfte och i de allra bästa afsigter jemväl mot presterskapet; men då af ålder varande löneinkomster, för hvilka förmånsrätt enligt handelsbalkens 17 kap. 6 § åtnjutits, i enlighet med föreskrifterne i högstberörde kongl. förordning utbyttts mot bestämda afgifter, därför förmånsrätt icke tillika blifvit i lag stadgad, samt tilldragelser under de senare åren gifvit vid handen, att dessa bestämda afgifter icke alltid vid konkurs och tvångsförsäljning utbe-
kommas, finner jag mig föranlåten att hos Riksdagen värdsamt hemställa, att Riksdagen, med hänsyn till ofvan angifna förhållanden och sedan kommunal- och stadsutskylder, af kyrkostämma eller kyrkofullmäktige beslutade afgifter till kyrka och skola samt härads- och landstingsmedel numera skola med förmånsrätt ur gäldenärens egendom utgå, ville för sin del medgifva, att förmånsrätt för afgifterna till presterskapet enligt kongl. förordningen den 11 juli 1862, jemväl må erhållas, i hvilket fall Riksdagen behagade för sin del besluta, att senare momentet i 12 paragrafen af 17 kap. handelsbalken skall hafva följande förändrade lydelse:

Sist skola med förmånsrätt ur gäldenärens egendom så i fast som löst gäldas med lika rätt sins emellan: kommunal- och stadsutskylder, af kyrkostämma eller kyrkofullmäktige beslutade afgifter till kyrka och skola *afgifterna till presterskapets aflöning*

1
samt härads- och landstingsmedel, samtliga dock endast för sista och löpande året.

Om remiss till lagutskottet har jag äran anhålla.

Stockholm den 25 januari 1890.

Gust. Sundberg
från Vexjö.

N:o 88.

Af herr O. Ahlström, om upphäfvande af 8 kap. 2 § 5 mom. rättegångsbalken m. m.

8:de kap. 2 § rättegångsbalken af 1734 års lag är i nedan intagna del af följande lydelse: »I synnerhet ege hofrätten att döma öfver dessa mål: 1. — — — 5. Grof försmädelse mot Gud, och hans heliga namn, när underrätt först derom ransakat. 6.» — — —.

25 kap. 5 § samma balk åter i sin ursprungliga lydelse innehåller, efter att först hafva bestämt att brottmål i allmänhet skola från underrätterna fullföljas hos hofrätt genom besvär, följande stadgande: »Hvad underrätt dömt i grofvare brott, som till dess domstol höra, må ej i fullbordan gå; utan sände sin ransakning och dom genast in till hofrätten, att der först vidare prövas och skärskådas, såsom: då någon gifves skuld för det, som å lif eller ära går: försmädelse mot Gud, ehvad den af uppsåt eller obetänksamhet skett» etc.

Redan mellan dessa båda paragrafer af 1734 års lag förefans sålunda skiljaktighet, i det den ena stadgar att hofrätt skall i första hand döma om grof försmädelse mot Gud och hans heliga namn, sedan underrätt derom ransakat, medan deremot den andra stadgade, att